

E

en gesprek met de nestor der vereniging

'Ome Sjang' al een mensenleven lang lid van Ons Genoegen

Harmonie Ons Genoegen viert haar 150-jarig jubileum. Bijna de helft daarvan, namelijk 74 jaar, heeft Sjang Snijders, beter bekend als 'Sjang van de Sjmeed', als lid der vereniging aan den lijve meegemaakt. Reden genoeg dus om met de absolute nestor van Ons Genoegen een gesprek te voeren.

'Ome Sjang', zoals de jongere generatie hem respectvol noemt, werd geboren in Herkenbosch op 12 oktober 1918.

Zijn ouders waren vanuit Beegden in 1915 hier komen wonen en hadden een jaar later de smidse gekocht, waar ook Sjang zijn hele arbeidzame leven als smid zou werken. Sjang's vader was naast vakkundig smid ook een muzikaal persoon. Hij werd dan ook na vestiging in Herkenbosch lid van het kerkelijk zangkoor. Aldaar kwam hem ter ore, dat de (toen nog) Fanfare nodig behoefte had aan jonge muzikanten om de vereniging te versterken. Thuis werd dit thema besproken, en dat leek de toen 14-jarige Sjang wel wat. Zo meldde hij zich in 1933 aan als aspirant-lid en kreeg van toenmalig jeugdinstru­cteur Dreis Roumen een bugel in de hand gedrukt. Sjang vertelt: "Van dat instrument moet je je niet teveel voorstellen. De bugel was zo oud als Methusalem en helemaal groen uitgeslagen. Tijdens het spelen bleven de ventielen steeds vastzitten en moest ik ze er onder het spelen steeds uittrekken. Maar ja, geld voor nieuwe instrumenten had de vereniging toen niet."

v.d. Boomen

Na een jaar oefenen mocht Sjang bij het 'grote korps', dat onder leiding stond van H. v.d. Boomen. Deze Roermondse dirigent leidde fanfare Ons Genoegen maar liefst 27 jaar (van 1926 tot 1953) met heel veel geestdrift en goede wil. "Hij was altijd als eerste aanwezig tijdens repetities, concerten en

rondgangen. Hij kwam dan met zijn motorfiets van de Kapel in 't Zand, waar hij een sigarenwinkel had. Hij was een aimabel man, ook wel muzikaal, maar had niks op met concoursen. Onder zijn leiding is de vereniging geen enkele keer op concours geweest. Dat betekende overigens niet, dat het muzikale peil daaronder leed. Dat blijkt wel uit het volgende feit. Bij de viering van het 600-jarig bestaan van de Kapel in 't Zand in 1936 werd door fanfare Ons Genoegen op het plein voor de Kapel een concert gegeven. Onder andere werd de ouverture 'Tannhäuser' van Richard Wagner uitgevoerd. Na afloop kwam de toenmalige directeur en componist, de gerenomeerde Max Guillaume het korps op het kathedr complimenteren met deze in zijn ogen geweldige uitvoering!"

Partouns

Sjang was, uiteraard inmiddels met een deugdelijk instrument, via de 3e en de 2e bugel opgeklimmen tot de rang van 1e bugelist. In 1953 vond het bestuur, dat men toe was aan een nieuwe dirigent en werd v.d. Boomen vervangen door een echte 'prof' in het vak, de Maastrichtenaar Toon Partouns. Enkele muzikanten, waaronder de solo-bugelisten, beviel dit geenszins en bedankten als lid. Met een op stapel staand Roergalmfeest werd Sjang noodgedwongen voor de leeuwen gegooid en moest de solopartij overnemen. Onder de bezielende leiding van de nieuwe dirigent ging hem dit eerste solo-optreden uitstekend af, en vanaf die tijd heeft Sjang steeds de solopartijen voor zijn rekening genomen. Met de komst van Partouns kwam ook de geregelde deelname aan bondsconcoursen en werden grote successen geboekt. Na een jaar al werd in Houthem St. Gerlach promotie naar de 1e Afdeling LBM bewerkstelligd; een jaar later (1955)

werd in Diessen opnieuw promotie behaald naar de afd. Uitmuntendheid. In 1956 werd ingeschreven voor het bondsconcours in 's Heerenberg, alwaar men moest trachten de bereikte klassering te consolideren. Sjang vertelt: "Aan de vooravond van dit concours overviel me plotseling de griep. Dat was heel bitter, maar ik was genoodzaakt om me af te melden voor het concours. Dirigent Partouns kwam toen persoonlijk aan mijn ziekbed om me te bewegen tóch mee te gaan. 'Als jij niet meegaat om je solopartij te spelen, gaan we allemaal niet', zei hij. Dus ik raapte me met alles wat ik had bij elkaar en reisde met het gezelschap mee naar 's Heerenberg. We behaalden een 1e prijs en handhaafden ons zo in de afd. Uitmuntendheid. Het had wel wat van mijn lichaam gevergd, want daarna heb ik liefst twee weken moeten uitzieken."

Succesvolle jaren vijftig

Deze succesvolle jaren vijftig van de vorige eeuw staan bij Sjang nog goed in het geheugen gegrift. "Naast musiceren organiseerden we ook toneelavonden, waarvan de Herkenboscher bevolking zichtbaar genoot. Stukken als 'De Blinde en de Lamme' en 'Over twaalf dagen tegen middernacht' sloegen geweldig aan. De regie werd gevoerd door de secretaris der vereniging, 'meister' Harie Bronneberg. Met deze geëngageerde dorpsonderwijzer werd ook een zogenaamde 'muziekwei' aangelegd aan de Molenberg, waar menig gezellig muziekfeest plaatsvond. Ook was het St. Caeciliafeest een jaarlijks terugkerende happening, waarbij de leden allerlei leuke voordrachten hielden. Vantevoren werd dan goed gegeten. De stevige maaltijd bestond steevast uit gekookte aardappelen met koteletten. Ook was het altijd gezellig na een optreden of rondgang. Na te zijn teruggekeerd in verenigingslokaal Engelen, werden vaak nog enkele glaasjes gedronken en kwam het er wel eens van, dat een 'kern' van zes leden hier of daar in het dorp nog een 'serenaatje' ging brengen. Erg leuk was dat. Ook herinner ik me uit die tijd, dat tijdens kermismaandag een aantal leden in de kettingcarroussel kropen, met instrument en al. Ze gingen echter allemaal aan één kant zitten, terwijl de andere kant onbezet was. De kettingmolen begon toen te hellen en de uitbater moest de attractie stopzetten!"

De muzikale succes onder Partouns bereikten hun hoogtepunt in 1962. Op het bondsconcours in Neerkant werd een 1e prijs met promotie naar de afd. Ere behaald, terwijl enkele maanden later in Liessel op een haar na hernieuwde promotie naar de hoogste afdeling (Superieur) werd gemist. Sjang: "We hadden in die tijd een werkelijk geweldig korps, dat in alle partijen zeer goed bezet was. In Neerkant merkten we meteen na het spelen van de concertstukken dat het goed zat. De jury verzocht ons namelijk als toegift een marsch te spelen, iets wat zeer uitzonderlijk was."

Moeilijke tijd

Met het overlijden van dirigent Partouns in 1966 kwam ook een voorlopig einde aan de successenreeks van de vereniging. Mede door onderlinge strubbelingen leed het niveau van het muziekkorps aanzienlijk. Sjang heeft in deze moeilijke tijd nooit partij gekozen en het genoegen van het musiceren altijd laten preveleren. "Muziek maken was, naast een aantal andere hobbies, zoals boogschieten en de carnavalsvereniging, mijn lust en mijn leven. Dat liet ik me door niets en niemand vergallen." Een noodgedwongen einde aan zijn actieve muzikale loopbaan kwam op het

einde van de jaren zeventig van de vorige eeuw. "Door een tandprothese kon ik niet meer het niveau halen dat ik gewend was en moest ik met pijn in het hart mijn geliefde bugel neerleggen." Sjang keerde de vereniging echter niet de rug toe en is tot op de dag van vandaag lid gebleven.

Jeugd

Als het enigszins mogelijk is, gaat de thans 88-jarige nog steeds mee als de Harmonie uittrekt of ergens een concert geeft. Ook tijdens de succesvolle bondsconcoursen van de laatste jaren was Sjang een fervent supporter. Uiteindelijk leidden deze recente triomfen tot hetzelfde niveau als in 1962. "Ik heb grote bewondering voor wat de huidige dirigent Jos Verjans met het talentvolle korps doet. Hij straalt dezelfde muzikale 'bezetenheid' uit als in mijn tijd Toon Partouns en weet dit enthousiasme met succes over te brengen op de muzikanten. Ook de huidige jeugdopleiding wordt grondig aangepakt, dankzij gemotiveerde mensen als Wim Brils. Van de jeugd moet je het immers hebben en zonder jeugd is er geen toekomst. Ook vanuit de scholen zou er meer aandacht voor muziek moeten zijn, waarbij de onderwijzers een voortrekkersrol zouden moeten spelen. In mijn tijd was dat meester Bronneberg, die kinderen aanspoorde om voor de muziek en daarom voor de

Harmonie te kiezen. Bij het huidige onderwijzerskorps mis ik die betrokkenheid met het eigen dorp een beetje."

Betrokkenheid

Sjang Sniijders plaatst ook vraagtekens bij het tegenwoordig veel geopperde excuus 'Ik heb geen tijd', als er om lokaal-culturele en sociale betrokkenheid of vrijwilligerswerk wordt gevraagd. "Wij moesten vroeger hard werken om aan de kost te komen met veelal lange werkdagen. Toch hadden we, naast de zorg voor het gezin, de tijd om deel te nemen aan het Herkenbossche verenigingsleven. De gemeenschapszin was groot en daarom bloeiden de verenigingen. Daarom zeg ik; waar een wil is, is een weg. Je moet daarbij natuurlijk wel affiniteit hebben met het verenigingsleven en interesse in de gemeenschap waarin je leeft."

We kunnen van Sjang zeggen dat hij die eigenschappen als geen ander bezit, getuige o.a. zijn thans 74-jarig lidmaatschap van onze Harmonie. Volkomen terecht is hij voor zijn inzet gedurende die tijd meerdere malen onderscheiden door zowel de Limburgse Bond van Muziekgezelschappen alsook Harmonie zelf. Ook bij dit verenigingsjubileum willen wij hem eren en danken voor zijn lange trouw aan Harmonie Ons Genoegen.

J.H.

